

Τα σώματα του Καούδη και Μελά (Αύγουστος 1904)

Συντάχθηκε απο τον/την Administrator

Σάββατο, 08 Νοέμβριος 2008 12:34 - Τελευταία Ενημέρωση Σάββατο, 08 Νοέμβριος 2008 12:38

Φαίνεται ότι στο εσωτερικό του Μακεδονικού Κομιτάτου, έχουν αρχίσει οι πρώτες διχόνοιες. Ήδη έχουν δημιουργηθεί δύο παρατάξεις. Η μία υπό τον Καλαποθάκη και τον Πολίτη (τους ιδιώτες) και η άλλη, μάλλον, υπό τον Γεώργιο Μπαλτατζή και ίσως άλλους οι οποίοι πρόσκεινται προς την κυβέρνηση.

Ο Καλαποθάκης αποφασίζει και προτείνει στον Καούδη τη δημιουργία σώματος το οποίο θα σταλεί στη Μακεδονία. Πράγματι ο Καούδης επανδρώνει ένα σώμα με τους παρακάτω άνδρες:

1. Ευθύμιος Καούδης (αρχηγός)
2. Παύλος Κύρου (υπαρχηγός)
3. Στυλιανός Κλειδής
4. Εμμανουήλ Σκουντρής
5. Αριστείδης Νύσταρης
6. Ιωάννης Καλογεράκης
7. Ιωάννης Σεϊμένης
8. Σίμος Στογιάννης ή Ιωαννίδης
9. Σταύρος Ζούλης
10. Ιωάννης Σιμανίκας
11. Χρήστος Λευκαρουδάκης
12. Θ Λίτσης
13. Δημήτριος Σπανόπουλος
14. Σωτήρης Χατζηδάκης
15. Μαζί τους είναι και ο Απόστολος Αγακίδης, που καταγόταν από το Τσοτύλι, σαν οδηγός

Από την άλλη πλευρά ο Γ. Μπαλτατζής οικογενειακός φίλος του Μελά ήρθε σε επαφή και συνεννόηση μαζί του για την προπαρασκευή της τελευταίας του εξόδου στη Μακεδονία.

Στις 11/24 Αυγούστου ξεκινάνε από τον Πειραιά οι Κύρου, Κλειδής, Ζούλης, Λευκαρουδάκης, Σεϊμένης, Σπανόπουλος και Λίτσης, ενώ την επομένη ο Καούδης με τους υπόλοιπους. Φθάνουν στο Βόλο, όπου ο Καλομενόπουλος, αντιπρόσωπος τότε του Κομιτάτου στη Θεσσαλία, αναλαμβάνει να οδηγήσει την πρώτη ομάδα στην Καλαμπάκα και θα συναντηθεί στη συνέχεια με το Καούδη και τους υπόλοιπους τη Δευτέρα 16/29 Αυγούστου. Ο Σίμος Στογιάννης, στο μεταξύ, παθαίνει κοίλη και αναγκάζεται να μείνει στη Καλαμπάκα. Στις 18/31 Αυγούστου περνούν τα σύνορα και φθάνουν στο Ελευθεροχώρι. Την επομένη περνάνε

Τα σώματα του Καούδη και Μελά (Αύγουστος 1904)

Συντάχθηκε από τον/την Administrator

Σάββατο, 08 Νοέμβριος 2008 12:34 - Τελευταία Ενημέρωση Σάββατο, 08 Νοέμβριος 2008 12:38

τον Βενέτικο ποταμό και φθάνουν στο Κουτσικό.

Την ίδια μέρα (19 Αυγούστου / 1 Σεπτεμβρίου) φθάνει στη Λάρισα ο Μελάς με τον **Λαμπρινό Βρανά**

όπου πρόκειται να συγκροτήσει το σώμα του. Το Κομιτάτο λίγο πριν αναχωρήσει ο Μελάς για την τελευταία έξοδο στη Μακεδονία, του αναθέτει την γενική αρχηγία των ελληνικών σωμάτων της περιφέρειας Μοναστηρίου και Καστοριάς. Το σώμα το οποίο θα συγκεντρωθεί στο μοναστήρι της Μεριτίσας στις 27 Αυγούστου αποτελείται από τους:

1. Παύλος Μελάς (αρχηγός)
2. Νικόλαος Πύρζας (υπαρχηγός)
3. Θωμάς Λιόντας
4. Ανδρέας Δικώνυμος
5. Νικόλαος Λυκάκης
6. Λαμπρινός Βρανάς
7. Αθανάσιος Κατσαμάκας
8. Γεώργιος Κατσαμάκας
9. Πέτρος Χατζητάσης
10. Γιώργος Καραγιάννης
11. Μήτσος Παπάς
12. Γιάννης Τσιακνάκης, ψυχογιός του Μελά
13. Ιωάννης Καραβίτης
14. Ιωάννης Νάτσης
15. Κυριάκος Μπούτσης
16. Δήμος Ευαγγέλου
17. Γεώργιος Λιουλάκης
18. Ανδρέας Καλαμπούκας
19. Μάρκος Παπαμαρκάκης
20. Ν. Χαλκιαδάκης
21. Γ. Ζουρίδης
22. Παπαδάκης
23. Δημ. Τσανάκας
24. Νάνος
25. Καραγιώργος
26. Ευάγγελος Νικολούδης

Στο μεταξύ ο Καούδης με τους άντρες του αναχωρεί το βράδυ της 20 Αυγούστου / 2 Σεπτεμβρίου, από το Κουτσικό με οδηγό τον Απόστολο Αγακίδη και δια μέσω Χοριβού φθάνει την Κυριακή 22 Αυγούστου / 4 Σεπτεμβρίου στο Κωσταράζι όπου έμειναν μέχρι το βράδυ της επόμενης μέρας. Στο Κωσταράζι ο δάσκαλος του χωριού Πανταζής

Χρυσοστομίδης γνωρίζει στον Καούδη τον Ντίνα Στεργίου και του συστήνει να τον πάρει στο σώμα του. Παρά τις αντιρρήσεις και δυσπιστίες του Κύρου, ο Καούδης τον παίρνει μαζί του δοκιμαστικά. Το βράδυ της 23 Αυγούστου / 5 Σεπτεμβρίου ξεκινούν από το Κωσταράζι και διαμέσω της Μονής Τσιριλόβου φθάνουν στο Λέχοβο, όπου μένουν στο σπίτι του Ζήση Δημουλιού. Στο Λέχοβο αρρωσταίνουν οι Χατζηδάκης και Σκουντρή και αναγκάζονται να μείνουν μέχρι τις 27 Αυγούστου / 9 Σεπτεμβρίου.

Στο μεταξύ ο Μελάς μένει στη Λάρισα μέχρι τις 25 Αυγούστου / 7 Σεπτεμβρίου περιμένοντας χρήματα από την Αθήνα και οργανώνοντας τα αναγκαία για την έξοδο. Στη συνέχεια φεύγει για Τρίκαλα Καλαμπάκα και Γάβροβο όπου συγκεντρώνεται όλη η ομάδα. Ο Μελάς ντυμένος για πρώτη φορά με τη στολή Μακεδονομάχου εμφανίζεται στους άνδρες του και τους μιλάει προσπαθώντας να κινήσει τον ενθουσιασμό τους για την αποστολή που έχουν αναλάβει. Από το Γάβροβο συνεχίζουν και στις 26 Αυγούστου / 8 Σεπτεμβρίου βρίσκονται στο μοναστήρι της Μεριτσας. Εκεί διανυκτερεύουν και την επομένη Παρασκευή 27 Αυγούστου / 9 Σεπτεμβρίου αφού μεταλαβαίνουν στην εκκλησία του μοναστηριού, παρά τις αρχικές αντιρρήσεις του ηγούμενου, ξεκινούν για να περάσουν τα σύνορα και να προχωρήσουν στο εσωτερικό της Μακεδονίας. Για οδηγό έχουν ένα Θανάση Βάγια από τη Σαμαρίνα. Μετά από 3 ώρες πορεία περνούν τα σύνορα και αφού κάνουν μια στάση για να ξεκουραστούν συνεχίζουν για το λημέρι τους. Πριν ξημερώσει σταματούν σε μια πλαγιά στην έξοδο ενός δάσους για να κοιμηθούν. Όταν ξυπνούν αντιλαμβάνονται ότι βρίσκονται σε μικρή απόσταση από τον τουρκικό συνοριακό σταθμό του Όστροβου. Ο οδηγός τους δεν μπόρεσε να προσανατολισθεί στη βραδινή πορεία και αφού έκαναν ένα μεγάλο κύκλο ξαναγύρισαν κοντά στο σημείο από όπου είχαν περάσει τα ελληνοτουρκικά σύνορα. Και ο Βάγιας και ο Κατσαμάκας για τον οποίο ο Μελάς ισχυριζόταν ότι γνωρίζει τα μέρη, δηλώνουν αδυναμία γιατί δεν γνωρίζουν το μέρος που βρίσκονται. Κρύβονται μέσα στο δάσος για να μην γίνουν αντιληπτοί από τους Τούρκους στρατιώτες και αποφασίζουν να βρουν κάποιο ντόπιο τον οποίο αφού αιχμαλωτίσουν θα τον χρησιμοποιήσουν για να τους οδηγήσει προς τον προορισμό τους.

Η έλλειψη ικανών οδηγών και η πρόσληψη ντόπιων χωρικών για να τους βοηθήσουν μέσα από τα άγνωστα βουνά της Μακεδονίας, μαζί με την συνεχή καταδίωξη του σώματος από τον τουρκικό στρατό θα χαρακτηρίσουν την πορεία του σώματος. Αν, δε, σε αυτά προσθέσουμε και την προδοσία του σώματος στις Τουρκικές αρχές είτε από τους οδηγούς του, συμπεριλαμβανομένου και του Βάγια, είτε από τους κατοίκους κάθε περιοχής που περνούσε μαζί με την αρρώστια που έπληξε πολλούς άνδρες του, θα έχουμε μια εικόνα των δυσκολιών που συνάντησε ο Μελάς και οι άνδρες του στην πορεία τους στο εσωτερικό της Μακεδονίας.

Στις 28 Αυγούστου / 10 Σεπτεμβρίου δολοφονείται στο Εξι Σου ο παπα - Πέτρος.

Το απόγευμα της 28 Αυγούστου / 10 Σεπτεμβρίου, ο Μελάς με τους άνδρες του ξεκινούν, στο δρόμο βρίσκουν ένα χωρικό από τον οποίο ζητούν να τους οδηγήσει μέχρι την Κρασιά. Ο Μελάς αναγκάζεται να αφήσει στο σημείο αυτό τον ψυχογιό του Τσιακνάκη για να γυρίσει πίσω στο μοναστήρι της Μεριτσάς, που είναι άρρωστος και δεν μπορεί να προχωρήσει άλλο. Μετά από 11 ώρες πορεία περνούν έξω από την Κρασιά και συνεχίζουν. Διασχίζουν τον Βενέτικο ποταμό και στο τέλος μιας πορείας 13 ωρών φθάνουν στο λημέρι.

Στο μεταξύ ο Καούδης και το σώμα του βρίσκονται στο Λέχοβο στις 27 Αυγούστου / 9 Σεπτεμβρίου, αφήνουν εκεί τον άρρωστο Σωτήρη Χατζηδάκη και κατευθύνονται προς βορρά. Το βράδυ λημεριάζουν έξω από την Πρεκοπάννα και την επομένη συνεχίζουν την πορεία τους προς την ίδια κατεύθυνση και φθάνουν στη Μπελκαμένη. Εκεί ο Καούδης συναντάει τον Αθανάσιο Στυλιάδη τον Χρήστο Έξαρχο και τους παπάδες και προύχοντες του χωριού. Το βράδυ λημεριάζει έξω από το χωριό και την επομένη συνεχίζει πάντα προς την ίδια κατεύθυνση. Επισκέπτονται το Λάγκεν όπου συναντούν τον παπά Τριαντάφυλλο. Σε όλους τους ντόπιους ο Καούδης προσπαθεί να τους εμψυχώσει δηλώνοντας ότι η ελεύθερη Ελλάδα αποφάσισε να τους βοηθήσει και γι' αυτό έστειλε αυτόν με το σώμα του και πολύ σύντομα θα έλθουν και άλλοι. Από τους κατοίκους ζητάει να έχουν εμπιστοσύνη στα ελληνικά σώματα ενώ συγχρόνως προσπαθεί να μάθει πληροφορίες για τους Βούλγαρους κομιτατζήδες. Το βράδυ λημεριάζουν έξω από το Νερέτι μέσα στο χωριό βρίσκεται ο ταξιντάρης με 20 στρατιώτες για την είσπραξη φόρων.

Την επομένη, Κυριακή 29 Αυγούστου / 11 Σεπτεμβρίου, το απόγευμα, το σώμα του Μελά με οδηγό ένα γέρο Σαρακατσάνο της περιοχής ξεκινάει την πορεία του. Κάνουν μια στάση σε μια σαρακατσάνικη στάνη για να φάνε και να ξεκουραστούν και συνεχίζουν μέχρι το νέο τους λημέρι.

Την ίδια μέρα ο Καούδης και οι άνδρες του αποφασίζουν να κατευθυνθούν προς Ζέλοβο και το βράδυ λημεριάζουν μεταξύ Τούριας και Τύρσιας. Όλη την επόμενη μέρα, το σώμα μένει στην περιοχή του Οστιμο προσπαθώντας να μαζέψει πληροφορίες για τους ντόπιους κομιτατζήδες. Το βράδυ της επομένης 1/14 Σεπτεμβρίου μπαίνει στο Ζέλοβο και αφήνει ένα μέρος του οπλισμού του στο σπίτι του Αναστάσιου και Φιλίππου Στέφου όπου τρώνε και συνεχίζουν για να λημεριάσουν έξω από το χωριό. Στα απομνημονεύματά του ο Καούδης αναφέρει ότι δεν τους άφησαν να μουν στο Ζέλοβο, παρόλο που είχαν μαζί τον Π. Κύρου γιατί νόμιζαν ότι ήταν ληστές. Ο Καούδης και οι άνδρες του αναγκάστηκαν να περιφέρονται στη γύρω περιοχή. Μόνο όταν ο Τράικος Λαντζάκης πήγε στο προξενείο Μοναστηρίου από το οποίο πήρε τη διαβεβαίωση ότι το σώμα του Καούδη είχε εντολή από τις ελληνικές Αρχές, οι κάτοικοι του Ζελόβου επέτρεψαν στους άνδρες της ομάδας να μουν ελεύθερα στο χωριό.

Η πορεία του σώματος του Μελά συνεχίζεται και την επομένη 30 Αυγούστου / 12 Σεπτεμβρίου. Λίγο πριν νυχτώσει ξεκινούν με οδηγούς δύο βοσκούς. Ο Βάγιας το έσκασε την ημέρα παίρνοντας μαζί τον οπλισμό του και αρκετά πυρομαχικά, κατευθύνθηκε στα Γρεβενά όπου και τους κατέδωσε στις τουρκικές αρχές. Οι Τούρκοι γνωρίζοντας ποιοι είναι, πόσοι είναι, από έρχονται και που κατευθύνονται αρχίζουν ένα άγριο κυνηγητό. Ευτυχώς, όμως για το Μελά, οι δυνάμεις που προορίζονται για το σκοπό αυτό είναι μικρές και έτσι με λίγη τύχη και παρά την συνεχή πληροφόρηση των Τούρκων από τους ντόπιους, το σώμα δεν έρχεται σε επαφή μαζί τους. Όμως οι συνεχείς πορείες μέσα σε κακοτράχαλα βουνά χωρίς οδηγούς, οι αρρώστιες και η προδοσία των ντόπιων έχουν άσκημα αποτελέσματα πάνω στο ηθικό των ανδρών παρόλο που δεν παραπονούνται. Γύρω στα μεσάνυχτα, μετά από πορεία 5 ωρών βρίσκουν μια στάνη απ' όπου παίρνουν ένα βοσκό για οδηγό και συνεχίζουν την πορεία τους μέχρι τις 4 τα ξημερώματα οπότε λημεριάζουν.

Το απόγευμα της επομένης 31 Αυγούστου / 13 Σεπτεμβρίου ξεκινούν. Στο δρόμο οι βοσκοί οδηγοί τους δηλώνουν ότι δεν γνωρίζουν πλέον το δρόμο για να συνεχίσουν. Ο Μελάς αναγκάζεται να πάρει για οδηγό έναν εργάτη από ένα κοντινό νεροπρίονο και συνεχίζει την πορεία του μέχρι τις 4 το πρωί. Στο δρόμο σε μια στάση που έκαναν για ξεκούραση ο Καραβίτης αποκοιμήθηκε και το υπόλοιπο σώμα χωρίς να το καταλάβει ξεκίνησε. Το παίρνουν είδηση μόνο την επομένη όταν ξυπνούν. Ο Μελάς στέλνει πίσω άνδρες για να τον βρουν αλλά είναι αδύνατο. Όλη την ημέρα προσπαθούν άδικα να τον βρουν και όταν πλέον τον έχουν για χαμένο ξαναπαίρνουν την πορεία τους με οδηγό ένα βοσκό και κατεύθυνση τις στάνες ενός αρχιτσέλιγκα γνωστού του Κατσαμάκα. Εκεί, ευτυχώς ξαναβρίσκουν τον Καραβίτη, ο οποίος αφού αποκόπηκε από το υπόλοιπο σώμα περιπλανήθηκε όλη την ημέρα, στην προσπάθειά του να τους ξαναβρεί. Τελικά, χωρίς να ξέρει τίποτα κατέληξε και αυτός στις ίδιες στάνες αλλά κατά την ημερήσια περιοδεία του, αρκετοί ντόπιοι που τον είδαν ειδοποίησαν τους Τούρκους στρατιώτες στην κοντινή Σαμαρίνα.

Την επομένη 2/15 Σεπτεμβρίου ο Μελάς, με την βοήθεια ενός βοσκού, προσπαθεί να έρθει σε επαφή με ένα φίλο του Κατσαμάκα στη Σαμαρίνα, προκειμένου να τους βοηθήσει να συνεχίσουν την πορεία τους προς την Καστοριά, χωρίς όμως αποτέλεσμα. Αναγκάζονται να συνεχίσουν την πορεία τους με οδηγούς δύο βοσκούς τους οποίους βρίσκουν στο δρόμο τους και με απειλή τους παίρνουν μαζί τους. Ενώ την επομένη συνεχίζουν την πορεία τους με οδηγούς δύο εργάτες από ένα νεροπρίονο που βρίσκουν στο δρόμο τους.

Την Παρασκευή 3/16 Σεπτεμβρίου ο Καούδης πηγαίνει στην Μονή Αγίας Τριάδας στο Πισοδέρι προκειμένου να συναντήσει τον Αρχιμανδρίτη Μόδεστο ο οποίος τους μεταφέρει επιστολή από το Μοναστήρι. Εκεί συναντάει τον Παπασταύρο Τσάμη. Η συνάντηση με τον αρχιμανδρίτη αναβάλλεται γιατί ο Καούδης πληροφορείται την παρουσία του Βλάχου και

Καρσάκωφ κοντά στο Ζέλοβο και φεύγει για να τους στήσει ενέδρα. Άδικα όμως γιατί αυτοί δεν φάνηκαν.

Το πρωί της 4/17 Σεπτεμβρίου ο Μελάς και οι άνδρες του λημεριάζουν κοντά στο Ζουπάνι και το βράδυ συνεχίζουν με οδηγό έναν ντόπιο ο οποίος δηλώνει ότι δεν γνωρίζει καλά τα μέρη. Στο δρόμο τους συναντούν μια ομάδα πανηγυριστών που γυρίζουν από το Τσοτύλι και οι οποίοι τους δίνουν τις λεπτομέρειες για την προδοσία του Βάγια για τους Τούρκους που τους κυνηγούν και για τα σημεία που τους έχουν στήσει ενέδρα γνωρίζοντας το δρομολόγιό τους προς την Καστοριά. Συγχρόνως, δίνουν στο Μελά, δυο γυναίκες για να τους οδηγήσουν σε ένα δρόμο που γνωρίζουν προς το Κωσταντίσκο. Μετά από σύντομη πορεία οι δυο γυναίκες τους αφήνουν για να γυρίσουν πίσω και ο Μελάς αναγκάζεται να συλλάβει έναν αγροφύλακα με ένα τσοπάνο και ένα μουλάρι για να συνεχίσουν την πορεία τους. Τα ξημερώματα φθάνουν κοντά στο Κλεπίτσι και λημεριάζουν.

Την ίδια μέρα ο αγροφύλακας του Ζελόβου Γιάννης Μαύρης ειδοποιεί τον Καούδη να πάει αμέσως στο Ζέλοβο όπου βρίσκεται μια ένοπλη ομάδα από 15-16 κατοίκους του χωριού οι οποίοι του λένε ότι οι Βούλγαροι κομιτατζήδες είναι έτοιμοι να μπουν στο χωριό και να το καταστρέψουν. Ο Καούδης έρχεται σε προστριβή μαζί τους γιατί δεν τον ειδοποίησαν να τους στήσει ενέδρα. Εκείνοι δικαιολογούνται ότι το σώμα είναι μικρό και δεν μπορεί να αντιμετωπίσει τους κομιτατζήδες και το καλλίτερο που έχουν να κάνουν είναι να περιμένουν εκεί την εμφάνιση των κομιτατζήδων. Το σώμα του Καούδη με τους Ζελοβίτες μένει γύρω από το χωριό όλη την ημέρα και το βράδυ αλλά αυτοί δεν εμφανίζονται. Τα ξημερώματα της επομένης μπαίνουν μέσα στο χωριό. Ο Καούδης σε επιστολή που στέλνει στο Προξενείο Μοναστηρίου γράφει ότι υποψιάζεται πως οι κάτοικοι του Ζελόβου προκειμένου να τον κρατήσουν στο χωριό τους και να τους προστατεύει προσπαθούν να τον παραπλανήσουν με ψεύτικες πληροφορίες.

Την επομένη, Κυριακή 5/18 Σεπτεμβρίου, βρέχει συνέχεια. Το σώμα του Μελά εκτός από τη ραγδαία βροχή έχει να αντιμετωπίσει και την πείνα. Ο Μελάς ελπίζει το βράδυ να βρίσκονται στο κοντινό Ζάντισκο, όπου ο Μήτσος Παπάς έχει ένα συγγενή μυλωνά και θα τους βοηθήσει. Πράγματι το απόγευμα ξεκινούν και μετά από σύντομη πορεία φθάνουν κοντά στο Ζάντισκο όπου βρίσκουν τον μυλωνά Αναγνώστη Παπαδημητρίου ο οποίος τους προμηθεύει με ψωμί, φρούτα και τσίπουρο.

Την ίδια μέρα ο Καούδης με τους άντρες του μένει μέσα στο Ζέλοβο προσπαθώντας να πληροφορηθεί που βρίσκεται ο Μήτρος Βλάχος. Μην έχοντας σίγουρες πληροφορίες αποφασίζει να στείλει τον Ντίνα Στεργίου με άλλους τρεις άντρες να συλλάβουν τον εξαρχικό Στόικο Γιαγκουλίτση από το Όστιμο. Το βράδυ το σώμα, εκτός από τους Στεργίου,

Τα σώματα του Καούδη και Μελά (Αύγουστος 1904)

Συντάχθηκε από τον/την Administrator

Σάββατο, 08 Νοέμβριος 2008 12:34 - Τελευταία Ενημέρωση Σάββατο, 08 Νοέμβριος 2008 12:38

Σκουντρή, Σημανικά και Σπανόπουλο, οι οποίοι έμειναν για να πάνε στο Όστιμο, ξεκινάει και λημεριάζει κοντά στη Μοναστήρι της Αγίας Τριάδας.

Στο μεταξύ το σώμα του Μελά αφού προμηθεύεται με ψωμί από το ίδιο μυλωνά ξεκινάει την επομένη 6/19 Σεπτεμβρίου με οδηγούς τον ίδιο και έναν αγωγιάτη για το Κωσταράζι.. Το ξημέρωμα τους βρίσκει στο κάμπο με κίνδυνο να γίνουν αντιληπτοί. Αναγκάζονται να περάσουν όλη την ημέρα της 7/20 Σεπτεμβρίου κρυμμένοι κάτω από βροχή μέσα σε κάτι πυκνούς θάμνους. Το βράδυ ξεκινούν με οδηγό έναν ντόπιο βοσκό στην αρχή και στη συνέχεια με τον ανιψιό του καπετάν Βαγγέλη, Δήμο, για το Κωσταράζι όπου φθάνουν στις 11 το βράδυ. Αμέσως κρύβονται σ' έναν αχυρώνα όπου περνούν το βράδυ όλοι μαζί.

Στο Κωσταράζι το σώμα του Μελά θα μείνει 2 μέρες, για να ξεκουραστούν οι άνδρες, να φάνε και να περιποιηθούν λίγο τα ταλαιπωρημένα τους κορμιά. Στο Κωσταράζι συναντάει ο Μελάς αρκετούς πατριαρχικούς μεταξύ των οποίων τον παπα Χρήστο, τον μουχτάρη του χωριού Ζήση Γκάβρο και τους δύο δασκάλους τον Πανταζή Χρυσοστομίδα και τον Κοσμά. Ο Χρυσοστομίδης είναι ο ίδιος δάσκαλος που πριν λίγες μέρες συνάντησε τον Καούδη με το σώμα του.

Ενώ το σώμα του Μελά είχε να αντιμετωπίσει βροχές, ο Καούδης αντιμετώπιζε χιόνι επάνω στα βουνά και ζητάει καταφύγιο στο μοναστήρι της Αγίας Τριάδας. Εκεί συναντάει τον εφημέριο του χωριού Γέρμα παπά Νικόλα, τον αγροφύλακα του ίδιου χωριού Κωνσταντίνο Νάιδο και τον δάσκαλο του χωριού Ρούνταρι Χρήστο Παπακωνσταντίνου στους οποίους υπόσχεται να πάει στα χωριά τους για να εμψυχώσει τους πατριαρχικούς κατοίκους τους οι οποίοι ήταν σε άσχημη κατάσταση. Το βράδυ ο Καούδης συναντάει τον παπά Σταύρο Τσάμη και τον Γεώργιο Δόδε ο οποίος ζητάει να καταταγεί στο σώμα του. Πράγματι ο Καούδης τον δέχεται και τον ορκίζει στην εκκλησία του μοναστηριού. Μετά τα μεσάνυχτα το караούλι ειδοποιεί τον Καούδη ότι επέστρεψαν οι τέσσερις που είχαν μείνει στο Ζέλοβο μαζί με το Στόικο Γιαγκουλίτση. Ο Καούδης πάει τους βρίσκει και αφού τον απομακρύνουν τον σκοτώνουν. Ο Καούδης στα απομνημονεύματά του αναφέρει ότι μετά τη σύλληψη του Στόικου έστειλε τον Ντίνα και τον Κύρου και συνέλαβαν τον Τσολάκη, στέλεχος των ρουμανιζόντων στο Πισοδέρι τον οποίο και σκότωσαν. Το γεγονός αυτό δεν συμφωνεί με το ημερολόγιο που έγραφε ο Καούδης στην εξόρμηση του 1904. Πράγματι ο Τσολάκης θα συλληφθεί αργότερα, στα τέλη Νοεμβρίου από τον Κατεχάκη.

Την επομένη 7/20 Σεπτεμβρίου ο Καούδης πληροφορείται ότι ο Χατζηπαύλος (προδότης από το Πισοδέρι) έχει πάει στο Μοναστήρι, και αποφασίζει να του στήσει καρτέρι στον γυρισμό. Πράγματι, παρ' όλη τη βροχή οι άνδρες στήνουν καρτέρι εναλλάξ και καταφέρνουν να τον σκοτώσουν. Μετά τη δολοφονία αποφασίζουν να φύγουν από το μοναστήρι,

φοβούμενοι το τουρκικό απόσπασμα του Πισοδερίου.

Το διάστημα αυτό που ο Καούδης βρίσκεται στην περιοχή Ζελόβου - Πισοδερίου προσπαθεί, είτε να πληροφορηθεί που βρίσκονται οι κομιτατζήδες είτε να επισκεφθεί διάφορα χωριά για να ενισχύσει το φρόνημα του πατριαρχικού πληθυσμού. Και στα δύο όμως αντιμετωπίζει δυσκολίες. Οι μεν κομιτατζήδες κρυμμένοι στα εξαρχικά χωριά ειδοποιούνται για τυχών κίνδυνο από τις φρουρές που έχουν τοποθετήσει σε κάθε χωριό και βγαίνουν μόνο για να τρομοκρατήσουν να βασανίσουν και να σκοτώσουν τους πατριαρχικούς που δεν δέχονται να προσηλυτιστούν. Από την άλλη πλευρά ο πατριαρχικός πληθυσμός τρομοκρατημένος δεν δίνει εύκολα πληροφορίες στον Καούδη για κινήσεις κομιτατζήδων όπως επίσης δεν δέχεται την επίσκεψη του ελληνικού σώματος στα χωριά του φοβούμενος την εκδίκηση των Βουλγάρων.

Στο μεταξύ το σώμα του Μελά αφού ξεκουράστηκε για λίγο στο Κωσταράζι ξεκινάει και τα ξημερώματα της Παρασκευής 10/23 Σεπτεμβρίου βρίσκεται πάνω από το Βογατσικό. Εκεί ο Μελάς συναντάει τον Αθανάσιο Ιατρού και αποφασίζει, μετά την επιμονή του τελευταίου, οι μεν άνδρες του να μείνουν στην εκκλησία του Αγ. Αθανασίου, αυτός δε και ο Πύρζας να πάνε μέσα στο Βογατσικό και να διανυκτερεύσουν στο σπίτι του. Εκεί τους επισκέπτεται ο Καρανάσος και ο Παπασικονόμου και την επομένη το βράδυ βγαίνει από το Βογατσικό αποφασισμένος να παραλάβει τους άντρες του και να συνεχίσει την πορεία του. Δυστυχώς όμως η έλλειψη οδηγών εξακολουθεί να τυραννάει τον Μελά και τους άνδρες του. Οι οδηγοί που είχε ζητήσει δεν φαίνονται και αναγκάζεται αφού παίρνει τρεις από τους τέσσερις άντρες που είχε αφήσει στο Κωσταράζι, λόγω ασθενείας, να συνεχίσει μόνος τους προς το Μοναστήρι του Τσιριλόβου. Πράγματι καταφέρνει να φτάσει εκεί το πρωί της Κυριακής 12/25 Σεπτεμβρίου, μένουν δε έξω από το μοναστήρι όλη την ημέρα για να μη γίνουν αντιληπτοί από τους επισκέπτες του. Το βράδυ μπαίνουν μέσα και διανυκτερεύουν. Την επομένη ξεκινούν με 3 άνδρες από το Λέχοβο που στο μεταξύ είχαν έλθει να τους βρουν. Πάνω από την Ζαγορίτσανη συναντούν τον Ζήση Δημουλιό και μαζί λημεριάζουν σε ένα δάσος κοντά στο Λέχοβο.

Την ίδια μέρα 13/26 Σεπτεμβρίου ο Καούδης βρίσκεται στο Όστιμο, εκεί τον επισκέπτεται ο Λάζος Γεωργίου και του ζητάει να καταταγεί στο σώμα του. Παρά τις αρχικές αντιρρήσεις του στο τέλος υποχωρεί στις πιέσεις του Κύρου. Σύμφωνα με το ημερολόγιο του Καούδη, όλη την ημέρα προσπαθεί να βρει άνθρωπο για να συνεννοηθεί με τον Καραβαγγέλη, έχει μάθει ότι το σώμα του Μελά βρίσκεται εκεί κοντά και θέλει να συνεννοηθεί μαζί του. Εκτός αυτού έχουν τελειώσει και τα χρήματά του. Κανένας όμως από το Όστιμο δεν είναι διατεθειμένος να πάει μέχρι την Καστοριά. Το βράδυ πηγαίνουν στο Τύρνοβο στο οποίο εισέρχονται ανενόχλητοι, παρά την ύπαρξη της τοπικής φρουράς, η οποία εξαφανίζεται μόλις τους βλέπει. Στο Τύρνοβο ο Καούδης προσπαθεί να ενισχύσει το φρόνημα των κατοίκων οι οποίοι είναι πολύ φοβισμένοι από τους φόνους και τους εκβιασμούς των

Τα σώματα του Καούδη και Μελά (Αύγουστος 1904)

Συντάχθηκε απο τον/την Administrator

Σάββατο, 08 Νοέμβριος 2008 12:34 - Τελευταία Ενημέρωση Σάββατο, 08 Νοέμβριος 2008 12:38

Βουλγάρων. Τα ξημερώματα της επομένης αναγκάζονται να βγουν και να λημεριάσουν έξω από το χωριό φοβούμενοι πιθανή προδοσία του σώματος από την τοπική φρουρά.

Όλη την ημέρα της Τρίτης 14/27 Σεπτεμβρίου οι πρόκριτοι του Λεχόβου επισκέπτονται τον Μελά στο λημέρι του έξω από το χωριό τους και το βράδυ τον φιλοξενούν μαζί με τους άνδρες. Ο Μελάς και οι άνδρες του διανυκτερεύουν στο Λέχοβο και τα ξημερώματα της επομένης ξεκινούν για να λημεριάσουν έξω από το Στρέμπενο στο οποίο έχουν σκοπό να σκοτώσουν τρεις εξαρχικούς. Την επομένη το πρωί πιάνουν στο λημέρι τους τον ένα από τους 3 καταδικασμένους και το απόγευμα μπαίνουν μέσα στο χωριό και καταφέρνουν να πιάσουν και τον δεύτερο. Ο τρίτος, Αργύρης Πέτρου δολοφόνος του Παπαδημήτρη, καταφέρνει να εξαφανιστεί. Φέρνουν τους δύο συλληφθέντες στη κεντρική πλατεία του χωριού όπου εμφανίζεται η χήρα του Παπαδημήτρη και ζητάει από τον Μελά να μην σκοτώσει τα δύο αυτά άτομα, τα οποία, όπως λέγει, είναι αμαρτία να σκοτωθούν σε σύγκριση με άλλα άτομα του χωριού. Ο Μελάς με μεγάλη ανακούφιση, του ήταν τρομερά δύσκολο να σκοτώσει έτσι εν ψυχρώ, αποφασίζει να μην προχωρήσει στην εκτέλεση τους αλλά τους μαζεύει στο σπίτι ενός χωρικού μαζί με τους δημογέροντες. Εκεί προσπαθεί να τους νουθετήσει και τους ζητάει να πάνε με άλλους, αποστολή στην Μητρόπολη, και να ζητήσουν την επιστροφή στην Ορθοδοξία. Το βράδυ λόγω της βροχής αποφασίζουν να διανυκτερεύσουν μέσα στο χωριό και μάλιστα στα σπίτια αυτών των εξαρχικών.

Τον Σεπτέμβριο, οι ξένοι αξιωματικοί που έχουν τοποθετηθεί από τις Μ. Δυνάμεις, έχουν μια συνάντηση και ζητούν 26 νέους αξιωματικούς, 6 Αυστριακούς, 6 Ρώσους, 5 Γάλλους, 5 Ιταλούς και έναν Άγγλο. Ως συνήθως η τουρκική κυβέρνηση προσπαθώντας να καθυστερήσει θα δεχθεί την αύξηση στις 26 Δεκεμβρίου.